

Beroepsgeheim

Colofon

ISBN: 978 94 6365 627 6

1e druk 2024

© 2024, Joop Hoekman

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Beroepsgeheim

Joop Hoekman

Voorwoord van de schrijver

Binnen vele beroepsgroepen kennen we in ons land, maar ook elders in de wereld, het fenomeen beroeps- of ambtsgeheim. Het gaat daarbij om beroepen zoals artsen, advocaten en ambtenaren die bijvoorbeeld werkzaam zijn bij de politie of die andere overheidstaken vervullen. Deze functionarissen krijgen bij het uitoefenen van hun werkzaamheden de beschikking over gegevens die hun vertrouwelijk zijn aangereikt. Het openbaar maken van die gegevens kan de privacy of de belangen van de personen van wie of over wie ze die vertrouwelijke gegevens hebben ontvangen, ernstig beschadigen. Het beroepsgeheim dwingt ze als het ware tot het geheim houden van de aan hen toevertrouwde gegevens. Ik heb zelf meer dan veertig jaar bij de politie gewerkt en heb altijd te maken gehad met de plicht tot geheimhouding. Maar er zijn wel eens situaties geweest dat ik moeite had met die regelgeving en het liefst een bijzonder detail over een bepaalde zaak in de openbaarheid had willen brengen. Daarbij ging het niet om het verlangen daarmee interessant te gaan doen of het toegeven aan een andere scoringsgedrag, maar louter en alleen vanuit de gedachte dat openbaarmaking van bepaalde informatie waarover ik vertrouwelijk de beschikking had (en dus vallend onder het begrip beroepsgeheim) wellicht een maatschappelijk belang zou kunnen dienen. De ‘blokkade’ van het werken onder de regelgeving van het beroepsgeheim heeft me daarvan altijd weerhouden.

Ik kan me goed voorstellen dat er in bepaalde situaties geheimhouders zijn die, ondanks het beroepsgeheim waaraan ze gebonden zijn, vanwege opgelopen frustraties, uit eigenbelang of geldelijk gewin die geheimhoudingsplicht hebben geschonden. Maar er zijn volgens mij ook situaties denkbaar waarin een aantal geheimhouders, vanuit puur emotionele overwegingen of het geschonden rechtsgevoel, het wel van de daken willen schreeuwen dat het beroepsgeheim soms knellend is. Ik denk daarbij aan advocaten of maatschappelijk werkers, die tijdens

de begeleiding van hun cliënten informatie krijgen over de verschrikkelijkste misdrijven. Gelukkig leven we in een mooie rechtsstaat en komen schendingen van het beroepsgeheim niet vaak voor. Toch denk ik dat in bepaalde beroepsgroepen er dan ook individuen zijn die worstelen of geworsteld hebben met de ‘dwangbuis’ van het beroepsgeheim.

In dit fictieve verhaal heb ik een situatie beschreven waarin een advocaat op zijn sterfbed worstelt met dat probleem en toch besluit zijn beroepsgeheim te schenden en informatie openbaar te maken over de dader van een paar ernstige misdrijven. Dit verhaal is zeker niet bedoeld als een oproep het beroepsgeheim zomaar te schenden, maar ik wil met dit verhaal vooral laten zien dat ook geheimhouders gewoon maar mensen zijn.

Veel leesplezier,
Joop Hoekman

Van dezelfde schrijver:

Onschuldig Veroordeeld

Besmet Goud

Misdaadgeld

Een Oude Vijand

Hebzucht

*Voor mijn lieve vrouw Hennie en onze kinderen Rick,
Marjolein, Robin en Leon.*

Hoofdstuk 1

Onder het toezien oog van Koning Willem Alexander, die met een keurende blik vanaf het grote staatsieportret de rechtszaal van de rechtbank Almelo inkeek, deed de voorzitter van de rechtbank op deze regenachtige morgen uitspraak na een langdurig en geruchtmakend proces waarin uitvoerig aandacht was besteed aan de gruwelijke moord op Hans Brinkhuis.

‘Vrijspraak!’ luidde na een spectaculair verlopen proces het klip-en-klare vonnis van de rechtbank Almelo. De president van de rechtbank nam uitgebreid de tijd voor het lezen van het voor velen toch verrassende vonnis. Het Openbaar Ministerie had in de persoon van de officier van justitie mr. De Ridder een straf geëist van twaalf jaar tegen de verdachte Pieter Waldhof, die met een lichte grijns op zijn gezicht de woorden van de rechter aanhoorde en af en toe een instemmend knikje met zijn hoofd in de richting van zijn advocaat maakte. Waldhof werd verdacht van de moord op de plezant rijke 82-jarige Hans Brinkhuis. De alleenwonende Brinkhuis was destijds dood in zijn riante appartement in de Twentse regio aangetroffen. De man had geen naaste familie en zijn schoonmaakster had hem op een ochtend badend in het bloed in de woonkamer van zijn huis gevonden. De moord op Brinkhuis had ruim een jaar geleden plaatsgehad en de man was door messteken om het leven gebracht. Tijdens een langdurig onderzoek van de politie was Pieter Waldhof als verdachte naar voren gekomen, maar de rechtbank had korte metten gemaakt met de bewijspunten die door de politie en het Openbaar Ministerie in het lijvige strafdossier waren verwerkt. De belangrijkste aanwijzingen bestonden uit de vingerafdrukken die her en der in het huis van het slachtoffer waren aangetroffen. Deze vingerafdrukken hoorden weliswaar toe aan de verdachte Waldhof, maar die had, en daar was de rechtbank het mee eens, een plausibele verklaring afgelegd over het aantreffen van zijn vingerafdrukken in de woning van Brinkhuis. Een paar minuten nadat de schoonmaakster het lichaam van Brinkhuis in

de woonkamer van zijn appartement had gevonden, was Pieter Waldhof bij het appartement van Brinkhuis verschenen en daar had hij, zo had hij bij de politie verklaard, een totaal ontredde vrouw aangetroffen. Ook hij was enorm geschrokken van het bloedbad in het huis. Volgens hem leek het erop alsof de dader of daders van het verschrikkelijke misdrijf het appartement op een chaotische manier hadden doorzocht. In de woonkamer en de slaapkamers waren de kasten leeggehaald en lagen de spullen her en der op de grond. Waldhof had in een volstrekt onbewuste reactie het mes, dat met een bebloed lemmet naast het slachtoffer had gelegen, bij het heft vastgepakt en op de salontafel in de woonkamer neergelegd. In afwachting van de komst van de politie had hij in een soort roes ook nog allerlei spullen in de woonkamer en slaapkamers aangeraakt. Achteraf vond hij dat natuurlijk een domme actie, maar zijn handelwijze was door de schoonmaakster bevestigd. Waldhof was naar het huis van Brinkhuis gekomen omdat hij een paar dagen daarvoor een telefonische afspraak met de man had gemaakt. De beide mannen zouden de mogelijkheden bespreken over het beleggen door Brinkhuis in de bouw van nieuwe vakantiehuizen in het buitenland. Waldhof was als freelancer werkzaam voor een buitenlandse beleggingsorganisatie die particulieren en bedrijven adviseerde over lucratieve beleggingen in de onroerendgoedsector en dan vooral gericht op de bouw van luxe vakantieparken.

De politie had uitvoerig onderzoek gedaan naar het telefoonverkeer tussen Brinkhuis en Waldhof en was tot de conclusie gekomen dat er inderdaad voor de moord telefonisch contact was geweest tussen de beide mannen. Tijdens het onderzoek van de politie was verder naar voren gekomen dat de auto van Waldhof in de buurt van het huis van Brinkhuis was gezien kort voor het tijdstip waarop volgens de patholoog-anatoom de moord moest zijn gepleegd. Vastgesteld was namelijk dat de man twee uur voordat zijn levenloze lichaam was aangetroffen moest zijn overleden en juist twee uur vóór de moord meende een getuige te hebben gezien dat de auto van Waldhof in de straat achter de woning van Brinkhuis stond. In eerste instantie was Waldhof

door de politie als getuige gehoord, maar na de verklaring van die betreffende getuige had men het scenario onderzocht waarin de politie Waldhof als een verdachte was gaan beschouwen. Vooral het tijdstip waarop de getuige de auto van Waldhof had zien staan, paste volgens de politie niet in de verklaring van Pieter Waldhof die zelf nadrukkelijk had verklaard dat hij pas tien minuten voor de geplande afspraak zijn auto bij het huis van het slachtoffer had geparkeerd. De politie was tot de conclusie gekomen dat Pieter de moord moest hebben gepleegd en er daarna op een geraffineerde manier voor had gezorgd dat zijn vingerafdrukken in het bijzijn van de schoonmaakster op het heft van het mes en op andere voorwerpen in de woning terecht waren gekomen. Volgens de politie had Pieter, nadat hij de moord had gepleegd, het appartement doorzocht, maar had daarbij niets van zijn gading kunnen vinden. Eenmaal bij zijn auto aangekomen had hij zich volgens de politie gerealiseerd dat hij het moordwapen in het appartement van Brinkhuis had achtergelaten. Dat was de reden dat hij snel was teruggelopen naar het appartement en tot zijn grote schrik de schoonmaakster in het appartement van Brinkhuis had aangetroffen.

De auto die Pieter destijds had gebruikt, had hij kort voor zijn aanhouding aan een bevriende opkoper verkocht en die had de auto naar Roemenië geëxporteerd. Dat was de reden dat de politie niet meer in de gelegenheid was geweest de auto op sporen te onderzoeken. Ook de advocaat van Waldhof, mr. Simon Leyten, had in zijn lange pleidooi geen goed woord over gehad voor het in zijn ogen amateuristische politieonderzoek en tot zijn tevredenheid stelde hij vast dat de rechtbank zijn kritiek op een groot aantal punten had overgenomen, met als resultaat de vrijspraak van zijn cliënt. De ervaren officier van justitie mr. De Ridder wreef tijdens het uitspreken van het vonnis van de voorzitter van de rechtbank een paar keer met zijn handen over zijn kale hoofd. Vanzelfsprekend was hij het niet met de rechtbank eens en voor hem stond al vast dat hij tegen het in zijn ogen onjuiste vonnis in hoger beroep zou gaan. Aan het eind van zijn betoog zei de met een lijzige stem pratende rechter:

‘De rechtbank spreekt de verdachte vrij van de hem ten laste

gelegde feiten en gelast zijn onmiddellijke invrijheidstelling.’ Aansluitend stonden de drie leden van het rechtscollege en de griffier op en verlieten ze de rechtszaal.

Na het uitspreken van het vonnis keek een breed lachende Pieter Waldhof naar zijn advocaat en drukte hem uitbundig de hand. Op de publieke tribune zaten tijdens de rechtszitting maar een paar mensen onder wie een tweetal journalisten die in de media uitvoerig verslag zouden gaan doen over de motivatie waarom de rechtbank tot vrijspraak was gekomen. Na de aanhouding van Pieter Waldhof hadden verscheidene kranten de nodige aandacht aan de zaak besteed. Een van de journalisten liep dan ook direct naar Waldhof en diens advocaat. Hij wilde graag hun reactie op de vrijspraak horen, maar de beide mannen wilden daar op dit moment niet aan meewerken. De flegmatiek overkomende advocaat van Waldhof begreep als geen ander het commerciële belang van de uitspraak voor zijn kantoor en maakte kenbaar dat hij eerst even met zijn cliënt wilde overleggen en daarna alle tijd zou nemen voor het geven een interview. Na een periode van tien maanden waarin verscheidene rechtszittingen over de zaak hadden plaatsgehad, kwam er een einde aan de detentie van Pieter Waldhof en kon hij opgelucht en als vrij man het gebouw van het arrondissementsparket verlaten.

Op de publieke tribune zat Gilbert Vreeswijck die uiterlijk onbewogen, maar van binnen met stijgende verbazing naar de uitspraak van de rechtbank had geluisterd. Vreeswijck was een breedgeschouderde vijftiger met een spits gezicht en een paar kille grijze ogen.

Na het aanhoren van het vonnis schudde hij teleurgesteld zijn hoofd. Vreeswijck was het absoluut niet eens met het vonnis dat zojuist door de president van de rechtbank was uitgesproken. Zijn gedachten gingen terug naar die vreselijke dag nu alweer drie jaar geleden. Een paar weken voor die gedenkwaardige dag was hij via een zakenrelatie in contact gekomen met Pieter Waldhof, de man die zojuist was vrijgesproken van de moord op Brinkhuis. Vreeswijck, die zijn fortuin had verdiend in de energiebranche, was toe aan een nieuwe belegging en had daarbij zijn oog laten vallen op een lucratieve belegging in de

onroerendgoedsector. Na een paar gesprekken met Waldhof, die voor een bedrijf bemiddelde voor beleggingen in de bouw van vakantieparken in West-Europa, hadden de mannen een principeafpraak gemaakt dat Vreeswijck met een bedrag van ruim één miljoen euro zou deelnemen aan een beleggingsproject waarbij Waldhof hem een jaarlijks gegarandeerd rendement van zes procent had toegezegd. Een paar dagen voordat de definitieve overeenkomst zou worden getekend, kreeg Vreeswijck uit betrouwbare bron informatie dat er iets niet klopte aan het verhaal van Waldhof. De formele afwikkeling van de bouw van de vakantieparken was nog lang niet rond. Sterker nog, het waren niet meer dan vage plannen en de prachtige brochures die Waldhof bij de onderhandelingsgesprekken met Vreeswijck had laten zien, waren eigenlijk nep en hadden niets te maken met de parken die nog moesten worden gebouwd. Het leek op het beleggen in gebakken lucht en het hele gebeuren riekte naar oplichting. Met die bevindingen confronteerde hij Waldhof en die was verbaasd en gaf aan dat de door Vreeswijck verkregen informatie absoluut niet klopte. Hij wilde graag bij de toekomstige belegger langskomen om het gerezen misverstand uit de weg te ruimen. Dat gesprek in het huis van Gilbert Vreeswijck liep uit op een knetterende ruzie waarbij Vreeswijck zijn bezoeker betichtte van oplichting en dreigde de dubieuze praktijken van Waldhof bij de politie te melden.

De verbale ruzie tussen de beide mannen eindigde in een vechtpartij op het grote balkon waarin de oudere Vreeswijck al snel het onderspit moest delven. Vreeswijck herinnerde zich weer glashelder het moment waarop hij zwaar aangeslagen door Waldhof tegen de balustrade van zijn balkon was gedrukt. Met een smerige grijns op het gezicht had Waldhof hem gezegd dat hij zou voorkomen dat Vreeswijck zijn dubieuze praktijken bij de politie zou gaan melden. De grijns op het gezicht van Waldhof was even later verdwenen en had plaatsgemaakt voor een triomfantelijke glimlach. Het volgende moment had Waldhof het lichaam van zijn slachtoffer vastgegrepen en met een uiterste krachtsinspanning over de balustrade gegooid en net voordat hij het lichaam van Vreeswijck losliet zijn slachtof-

fer nog in het gezicht gespuugd en hem toegesnauwd dat niemand hem moest dwarsbomen. Iedereen die dat wel deed, zou hij rücksichtslos uit de weg ruimen. Het volgende moment had hij Vreeswijck losgelaten en die maakte een val van meer dan vier meter. Waldhof had verwacht dat zijn slachtoffer de val niet zou overleven. Maar, wonder boven wonder, was dat wel het geval. Een uur later werd het zwaar toegetakelde lichaam door een wandelaar gevonden en werd Vreeswijck overgebracht naar een ziekenhuis in zijn woonplaats Antwerpen. Vreeswijck was levensgevaarlijk gewond geraakt, maar na verscheidene spoedoperaties was het levensgevaar geweken en werd Vreeswijck voor verder herstel overgebracht naar een revalidatiecentrum. Langzamerhand herstelde zijn lichaam van de gevolgen van de valpartij, maar er bleef een ander groot probleem over en dat was zijn geheugenverlies. Vreeswijck kon zich lange tijd niets meer van de vechtpartij met Waldhof herinneren en ook de vragen hoe hij in de tuin bij het appartement terecht was gekomen, kon hij niet beantwoorden. De Belgische politie had wel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van de vrijgezelle Vreeswijck, maar was er na een kort onderzoek van uitgegaan dat Vreeswijck door van het balkon van zijn appartement te springen een poging tot zelfmoord had ondernomen. Op de rand van het balkon van het appartement had men wel een minniem klein bloedspoor aangetroffen dat niet afkomstig was van Vreeswijck, maar men had geen verklaring kunnen vinden voor de manier waarop dat spoor daar terecht was gekomen. Helaas had men het kleine bloedspoor niet verder onderzocht en was de politie uitgegaan van de veronderstelling dat het ging om een oud spoor dat niets te maken kon hebben met de valpartij van het slachtoffer. Vreeswijck had geen naaste familie en zijn verblijf in het verpleegtehuis bracht hem in de situatie van vrijwel absolute eenzaamheid. Na een periode van twee jaar veranderde die situatie en kreeg hij langzaam weer wat herinneringen aan de gebeurtenissen op die bewuste dag van de vechtpartij. Eerst waren de herinneringen nogal fragmentarisch, maar na verloop van tijd kreeg hij zijn volledige herinneringen weer terug en tot zijn afgrijzen stelde hij vast dat Waldhof hem over de balustrade

van zijn balkon had gegooid om hem vervolgens voor dood achter te laten. En nu, nu stond het beest, zoals hij Waldhof altijd noemde, met een brede glimlach op zijn gezicht in de rechtszaal van Almelo en kreeg hij te horen dat hij was vrijgesproken van de moord op Brinkhuis. Nadat Vreeswijck zijn geheugen had teruggekregen, had hij overwogen de door Waldhof gepleegde moordaanslag bij de politie in België te melden, maar van dat voornemen had hij afgezien. Hij was een zoektocht gestart naar de verblijfplaats van Waldhof en had gehoord dat vandaag in Almelo uitspraak zou worden gedaan in de moordzaak waarvan Waldhof werd verdacht. De woorden ‘vrijspraak’ bleven lang naklinken in de oren van Vreeswijck en nadat Waldhof met een triomfantelijke grijns op zijn gezicht, in het gezelschap van zijn advocaat, de rechtszaal had verlaten, mompelde Vreeswijck: ‘Je kunt wel denken, Pieter, dat je nu vrij bent en geniet daar maar even van, maar ik ga je vinden en ik beloof je dat je je straf voor wat je mij hebt aangedaan niet zult ontlopen.’ Vol wraakgevoelens verliet de verbitterde Vreeswijck als laatste de publieke tribune van de rechtbank in Almelo.

Hoofdstuk 2

Arnaud Roorda slaakte een diepe zucht en wreef met zijn handen over zijn gezicht. De donkerharige veertiger voelde zich hondsmoe, maar bovenal had er zich een gevoel van intens verdriet in zijn hele lichaam genesteld. Met een trage beweging trok hij een zakdoek uit zijn broekzak en snoot zijn neus.

Zittend achter zijn bureau liet hij zijn blik door zijn kleine werk-kamer glijden. Het scherm van de voor hem staande computer was inmiddels zwart gekleurd. Hij had al een paar minuten het toetsenbord niet aangeraakt met als gevolg dat het scherm automatisch was uitgeschakeld. Uit de kleine luidspreker die naast het beeldscherm stond, klonk zachte achtergrondmuziek, maar de mooie klanken van de door hem geselecteerde liedjes drongen niet tot Arnaud door. Hij wilde deze middag de administratie van zijn horecabedrijf bijwerken, maar daar was helaas nog niet veel van terecht gekomen. Schuin naast het beeldscherm van zijn computer stond een houten lijst met daarin een mooie foto van zijn vriendin Isabelle. Hij wist niet precies waarom, maar deze middag had hij niet de energie om de routinematige administratieve werkzaamheden uit te voeren. Gebiologeerd keek hij naar de foto van Isabelle die ruim een jaar geleden was verongelukt. Zijn stoere vriendin was op de dag van het verschrikkelijke ongeluk tijdens een toertocht met haar motor op een smalle bergweg geslipt en van de weg geschoten. Met haar motor was ze in de berm van de weg terechtgekomen en de macht over het stuur kwijtgeraakt. Het steile talud naast de weg was niet eens zo diep, maar ze had de val van die paar meter niet overleefd. Ze had haar nek gebroken en was vrijwel direct overleden. De bewuste ochtend was ze met een groepje bevriende motorrijders vertrokken voor een ritje door het mooie gebied in de buurt van de Mont Ventoux in Frankrijk. Arnaud had haar een jaar daarvoor ontmoet in het restaurant van het Franse plaatsje Bedoïn gelegen in de Provence, een van de mooiste streken van Frankrijk. Na een periode van twintig

jaar bij de politie in Nederland te hebben gewerkt was hij een jaar na de scheiding van zijn eerste vrouw op uitnodiging van een oom naar Frankrijk vertrokken. Zijn oom runde al tientallen jaren een paar horecagelegenheden in de Provence en toen Arnaud na zijn scheiding bij zijn oom op bezoek was en de man hoorde van de vervelende situatie waarin zijn neef zich bevond, had hij hem spontaan aangeboden een poosje bij hem te komen werken. Arnaud had daar wel oren naar. Bij de politie regelde hij een sabbatical van een jaar en vervolgens ging hij enthousiast bij zijn oom aan de slag. De eerste maanden van zijn verblijf in Frankrijk zag hij dat werk als een soort therapie om de emotionele gevolgen van de scheiding te verwerken. Na dat jaar was hij van plan geweest terug te keren naar Nederland om zijn werk bij de politie weer op te pakken. Voor Arnaud was de scheiding van Julia een emotionele achtbaan geweest die voor hem was geëindigd in een complete burn-out. Hij had helemaal niet willen scheiden, maar Julia had uiteindelijk de knoop doorgehakt. Van beide kanten was er geen gebrek aan liefde voor elkaar, maar het kinderloos blijven van hun huwelijk was voor Julia uiteindelijk onaanvaardbaar en dat had een wig gedreven in hun relatie. Zij was volledig geobsedeerd geweest van het moederschap en die droom kon niet verwezenlijkt worden. Na allerlei onderzoeken in het ziekenhuis, waarbij ze er in eerste instantie van waren uitgegaan dat de oorzaak van het niet zwanger worden bij Julia lag, bleek na een lang proces dat de medische oorzaak bij Arnaud lag. Hij was onvruchtbaar en nadat ze die tegenslag hadden verwerkt, waren ze terechtgekomen in de alles overheersende en vooral lange discussie over het al dan niet adopteren van een kind. Arnaud was daar een absolute tegenstander van. Hij wilde dolgraag kinderen, maar dan wel van hen samen en adoptie was voor hem uiteindelijk niet bespreekbaar. Nadat ze na een periode van bezinning dat hoofdstuk leken te hebben afgesloten, was er langzaamaan toch een onverwachte verwijdering tussen Arnaud en Julia ontstaan. Het niet krijgen van kinderen was als een donkere wolk boven hun relatie blijven hangen. Julia was in therapie gegaan om het voor haar zo belangrijke gemis te verwerken, maar haar gevoe-

lens voor het moederschap leidden uiteindelijk tot een pijnlijke breuk van hun huwelijk. Julia wilde kinderen en ze bleef het Arnaud ontzettend kwalijk nemen dat hij niet wilde meewerken aan adoptie. De huwelijksbreuk was bij Arnaud hard aangekomen en de uitnodiging van zijn oom om een tijdje in Frankrijk te komen werken kwam eigenlijk als een geschenk uit de hemel. Julia was inmiddels met een ander getrouwd en had haar zo felbegeerde moederschap in vervulling zien gaan. Ze was nu de gelukkige moeder van een dochtertje. Het contact tussen Arnaud en Julia was na de geboorte van het meisje eigenlijk tot een nulpunt gedaald. Eerst hadden ze elkaar nog wel op vriendschappelijke basis een paar keer ontmoet, maar na de geboorte van haar dochtertje was dat contact snel verwaterd. Het zien van het geluk van Julia had desastreuze gevolgen voor zijn goedstoestand gehad. Hij had graag samen met haar kinderen willen krijgen. Nu zag hij dat ze dat geluk met een ander had en dat deed pijn, heel veel pijn.

Zijn verblijf in Frankrijk was niet bij een jaar gebleven. Een paar maanden voordat hij weer naar Nederland zou terug keren, overleed zijn oom onverwachts aan een hartaanval. Kort daarna had zijn tante hem min of meer gesmeekt de bedrijfsleiding over de horecazaken op zich te nemen. Na een paar indringende gesprekken met zijn tante en het personeel van het bedrijf had Arnaud besloten die klus op te pakken. Een ontslag bij de politie in Nederland kon natuurlijk niet uitblijven en daarna had hij zich helemaal gestort op het runnen van het Franse horecabedrijf. Vanaf de eerste dag had hij met veel plezier zijn oom ondersteund bij het runnen van het hotel en de drie restaurants gelegen in de buurt van de Mont Ventoux in de Provence. Ook na diens dood was hij helemaal opgegaan in het werk bij het horecabedrijf. Voor zijn komst naar Frankrijk sprak hij al een behoorlijk mondje Frans en dat werd alleen maar beter en na een periode van drie jaar voelde het aan als zijn tweede moedertaal. Na de tragische dood van Isabelle, nu alweer bijna een jaar geleden, was zijn leven totaal veranderd. De glans was eraf en het leek alsof de zon uit zijn leven was verdwenen. Isabelle was kort na het overlijden van zijn oom als bedrijfsleidster van een van de